

**Hudikswall,
P. A. Huldbergs Boktryckeri,
1849.**

om en liden, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

var en stor, som i sin ungdom

Den första:

22. En stor, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

21. En stor, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

20. En stor, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

19. En stor, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

18. En stor, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

17. En stor, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

16. En stor, som i sin ungdom
var en stor, som i sin ungdom

4. Du! som afgrundsandar rände De kring
gårdarna, och tände Eld i knutarna; Till, som
fordom i Gomorrha, Lågan spred sig i de torra
Zimmerstokarna.

5. Guld och silfver, allt de knepo; Men wi uti flyt-
ten grepo Från dem bytena; Och dem årligt weder-
gållde, Att de lågo der, som sålde Strå om hästarna.

6. Allt såg rydligt ut och öde, Husen brände, män-
nen döde På askhögar, Uti bojer gubbar smidde,
Skändade bland lifen qwidde Rakna qwinorna.

7. Merendels wi hade waken I den farligaste
trakten, Midt i påsen; Dock, hur knäfweln än det
Redde, Grenadiererna sig redde Bra ur spelen.

8. Och så länge som wi hade Rjöl i påsarna, wi
lade An på Rålmarna, Som för våra kulor stöpo,
Lifsom björnar, när de kröpo Fram ur snårena.

9. Men när ändligen på krutet Ande blef, det led
mot slutet Med patronerna, Wi med spetsarna dem
mötte Lustigt, eller nederstötte Dem med kolfwarne.

10. Lifsom flyttar gammal wana Ha i konsten till
att spana Öpp råstrokarna; Så de feta herrgårdskö-
len Rände wi igen på röken Ur skorstenarna.

11. Der wi mätte som baroner, Åto skoppade
kalkoner, Som på fatena Drygo, som patroner
lågo, Och nedlåtande och sågo Stinnt i ögon.

12. Som i öfken förr det rara Manna, regnade nu
bara Låkerbitarna, Sjuskinnsgröt, och win att dop-
pa'n I, som fyller, uti soppan, Summo klymparna.

13. Ifrån lökspöken och spettet Ryktes gåsen, så
att fettit Dröp på glödderna Och der smältes bort i
mörjan, Lifsom modet gör i början Af bataljerna.

14. Smordt och halfstekt, spåkad, smykadt
med persilja, sönderstykt, Fyllt med flottiga
Rödpåron till innanmätet, Låg det fattiga belåtet
I tornistarna.

15. Fullt öpp hade wi att tricka Ålta bier och

Den första:

Den gamle Rungen.

Det sprang en pilt i lekens ring På Medelhaf-
wets strand, Och swarta låckar flögo kring Hans
kinders purpurbrand.

2. Wäl mången ros der glödde röd, Och druf-
wan knöt sig der; Han såg ej efter rosens glödd,
Ej efter drufwans bär.

3. Han såg mot Pyreneers spets — Det war
hans ögonmått — Han såg mot hafwets wida
krets, Som sten i sol'n så blått.

4. Då kände han sig lyftad bli Af högre mak-
ters röst, Då warte stora tankar i Hans ännu
spåda bröst.

5. Har icke Henrik, Galliens fröjd, Wärt upp
på samma lust, Wärt samma djup, mått samma
höjd, Med samma barndomslust?

6. Och samma stog af grön oliv Kring begges
wagga stob: . . . Den lille tog den stores lif
I arf med eldigt blod.

7. Hans arm war mer ej spåd, ej matt, Han
sjelf ej mer ett barn, När på en klippspets så han
satt Och tänkte på Bearn.

8. Att kämpa i de tappres led, Han swor som
hngling se'n: Det war en dyr, en helig ed, Och
himlen hörde den.

9. Så drog han ut från hemmets strand, Som
örn på lustig färd: Hans lösen: frihet, fosterland;
Hans skatt: ett hopp, ett swärd!

10. Han stötar sig i krigets larm, Der faran
winkar wild; — Men ryftet tog uppå sin arm
Hans dragder och hans bild.